

PRONÁSLEDOVATELÉ

68

Druhý den se opět plahočili Kelonským lesem. Slunce příjemně hřálo a suché nažloutlé listí starých stromů se lehce třpytilo a třepetalo v jarním vánku. Všichni si ještě povídali o králi Eoglinovi, počátku Lilandgarie a o elfských zvycích. Z Faliena sálal nehynoucí obdiv, kdykoli mluvil s Aranis, Eleasem nebo Lavril. O elfech slyšel vždy jen spoustu legend a nyní s nimi putuje zachránit svět. Najít posvátného jednorožce! Připadalo mu to neuvěřitelné. A Veraginovi také. Ale ten se většinu dne držel potichu, občas se na něco zeptal, nebo odpověděl na otázku, ale jinak mlčel a pozoroval princeznu, jež ho tolik uchvacovala.

Strávili na koních celý den a zastavovali jen na jídlo a odpočinek. Večer se utábořili na malém paloučku uprostřed lesa. Rostla tam nízká suchá tráva, uprostřed bylo posazeno několik velkých kamenů a na okraji palouku se tyčil malý rozvětvený smrk. I když byl ještě mladý, jeho proschlé větve i jehličí už prosvítaly nažloutlými barvami.

Vše kolem se zahalilo do tmavé tmy prozářené drobnými hvězdami a srpkem měsíce. Vysoké, křehce působící stromy okolo paloučku vrhaly kolem sebe temné stíny a jejich větve mezi sebou v slabém večerním větru strašidelně šustily.

Usoudili, že tady je to pravé místo na přespaní, i když Snížek byl zásadně proti. Prý to tu vypadá příliš temně a děsivě a mezi stromy se určitě ukrývá nějaká příšera. Veragin jeho námitky a protesty jednoduše ignoroval a stejně jako ostatní sesedl z koně. Všichni své koně odsedlali a jejich otěže uvázali za větve nízkého smrku. Veragin

pak z poházených suchých větví pod stromy rozdělal oheň a Eleas z velkých brašen, které nesli jeho a Falienův kůň, vyndal deky a něco k jídlu. Oheň už se mezitím rozhořel a házel kolem sebe další dlouhé stíny. Všichni k němu usedli a opřeli se o velké kameny uprostřed paloučku.

Přišla řeč na meče. Jak se liší lidské meče od těch elfských, které jsou lepší a silnější, na jejich zdobení a elfské nápisy...

„Tvůj meč je velmi pěkný, Aranis. Ale dokážeš s ním také dobře zacházet?“ zeptal se elfky Veragin.

Aranis se trochu rozpačitě pousmála: „No, vlastně je pravda, že to s mečem moc neumím. Spoléhám hlavně na svou moc, ale vím, že pokud se na ni obracet nemohu, ubývá mi tím spousta energie. Proto jsem doufala, že mě někdo z vás bude naučit s mečem zacházet.“

„Rád tě to naučím,“ ihned se nabídl Veragin.

Vtom ale Falien vyskočil a prohlásil: „Jsem lepší bojovník! Já vás budu učit!“

„Lepší? Tak to bych netvrdil,“ usadil ho Veragin s posměšným úšklebkem.

„Ty si snad myslíš, že jsi lepší než já?! Jaká drzost! Jsem nejzdatnější bojovník široko daleko!“

„Jak jsi skromný,“ uchechtla se ironicky Lavril.

„Ovšem, že jsem lepší bojovník než ty, a snadno bych tě porazil,“ odpověděl princ klidně Veragin a odhodil si vlasy z čela.

„Pak tedy neodmítneš mou výzvu na souboj,“ vybídl ho Falien.

„Rád se zase jednou pobavím,“ usmál se Veragin provokativně, když viděl Falienův nasupený výraz.

„Ale no tak! Bojovat mečem tu umíme přeci i já a má sestra. Klidně bychom mohli princeznu učit my, abyste se nedohadovali. I když přiznávám, že lukostřelba nám jde lépe,“ domlouval jim Eleas, ale nebylo to nic platné.

„Ano! Teď jsi řekl, že dovedete lépe střílet z luku, než bojovat mečem. A princeznu musí učit ten nejlepší z nás! A to jsem já,“ trval umírněně na svém Falien.

„Tak už se přestaň vytahovat a změřme tedy své síly, princ!“ vy-

69